

נתיבות ישיבה

והוא מאמרים יקרים, שיחות מוסר וחיזוק משובבי
לב ונפש, שנאמרו בפני תלמידים מקשיבים בקול
חוצב להבות אש קודש, ושאתו כשאגת האר"י החי,
להנחילם נתיבות דעת התורה ועבודת השי"ת על
פרשת השבוע

ע"י מרן רבינו
הגאון רבי **אברהם יוסף ראזענבלום** זצוקלה"ה
ראש ישיבת שערי יושר

תזריע מצורע תשפ"ה
ספירת העומר - ימי ההשתוקקות לתורה
שנה ז' • גליון שמ"ה

מי שיש בידו חידו"ת או טעיפס של
רבינו, וכן מי שרוצה לנדב גליון של
תורת רבינו - נא להתקשר למספר:
EXT 9 1-718-854-2290 או לפקס:
1-718-705-8608

**אפשר לשמוע השיחה הנדפסת
בנתיבות יושר של כל שבוע במספר:
1-718-559-6660**

כל הזכויות שמורות

למערכת חידו"ת של רבינו
ישיבת שערי יושר

בהוצאת מכון "שם עולם"

מכון לחקר כתבי יד - קורות קהילות ואישים

רח' שחל 5, בני ברק

טל: 03-5701977 פקס: 03-5701967

תוכן העניינים

תזריע תשס"ז

ספירת העומר – ימי ההשתוקקות לתורה

ה	התורה היא כל עיקרן של ישראל
ה	תכלית כל הטובות
ו	ספירת הימים שעברו מראה החביבות
ו	ההשתוקקות חיונית ביותר
ז	ההשתוקקות לקבה"ת מתעורר מחדש בימים אלו
ז	החובה לדעת גודל קדושת התורה
ז	עם ישראל מחזיקים את כל הבריאה
ח	הקב"ה מכיר המציאות הזו למרות שאנו קטנים
ח	גם מלאכי מרום זקוקים לעבודתנו
ט	אם ראית דור שנת'אשו מהתורה
ט	גודל מעלת לומדי תורה בדורנו
י	"דער הייליגער רבי שמעון - כל העולמות עומדים על לומדי תורה"
י	בשעה שאין לומדי תורה 'פזר'
יא	זהירות בכבוד התורה
יא	"מהו התכלית"
יב	קידוש השם בזמן הזה
יג	העבודה בימי הספירה - להחשיב תורה
יג	מה יש לו לעשיר
יג	מאחורי גבו לועגים עליו
יד	היהודי האמיתי יודע שרק בתורה מונח האושר
יד	להתבונן כמה הוא פועל בבריאה
טז	בשמים אינם מודדים לפי כשרונות
טז	תורתו של מי שאינו בעל כשרון - חשובה ביותר
טז	חשיבות הזמן - לא לגשת אליה מתוך קלות
טז	התקופה הזאת הוא "העכערע זמנים"

תוריע תשס"ז

ספירת העומר - ימי ההשתוקקות לתורה

ו'פירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלוקים על ההר הזה, כלומר, שתקבלו התורה, שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם.

תכלית כל הטובות

היינו שהטובה הגדולה ביותר שהאדם יכול לזכות לו,

הטובה הגדולה ביותר שהאומה יכולה לזכות בה, היא על ידי קבלת התורה, שהיא התכלית של כל הטובות, 'די גרעסטע טובה וואס אַ מענטש קען זוכה זיין, די גרעסטע טובה וואס אַ פאלק קען זוכה זיין, איז מיט קבלת התורה, וואס דאס איז דער תכלית פון אלע טובות'.

ו'ענין גדול הוא להם, קבלת התורה חשובה לבני ישראל 'יותר מן החירות מעבדות. ולכן יעשה ה' למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי התפל עושין אות לעולם אל העיקר'.

התורה היא כל עיקרן של ישראל

בטעם מצות ספירת העומר כתב בספר החינוך (מצוה שו): 'משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה'. היינו שמהות היהודי, מעלת היהודי, מעלת הכלל ישראל, היא התורה. 'וואס איז אַ איד, וואס איז די מעלה פון אַ איד, וואס איז די מעלה פון כלל ישראל, איז נאר די תורה'.

וממשיך החינוך: 'ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב (ירמיהו לג, כה), אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים, כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר ה' למשה (שמות ג, יב), וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה' - והיא הפסוק שנאמר למשה רבינו כשנשלח בשליחות הראשונה שנאמר לו ללכת לפרעה שישלח את בני ישראל ממצרים.

מונין שכך וכך ימים יש לנו לזמן ההוא, כל זה מראה שיש בנו הרצון החזק להגיע לזמן ההוא, ולכן לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו ריבוי הימים שיש לנו עדיין להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת.

מבואר מדברי החינוך שהטעם של ספירת העומר היא, שבני ישראל לאחר יציאת מצרים, כשראו כל הניסים וכל הישועות והנחמות שהיה להם, שהוציאם השי"ת מעבדות לחירות, והכירו שהאושר הגדול של כלל ישראל, והאושר הגדול ביותר של כל הבריאה היא, שבני ישראל יקבלו את התורה, ולדבר זה ציפו והמתינו במשך הרבה שנים.

"זיו האבען מכיר געווען אז דער גרעסטער גליק פון דעם כלל ישראל, דער גרעסטער גליק פון די גאנצע בריאה איז, אז אידען זאלען מקבל זיין די תורה, און דאס האט מען געווארט יאהרען יאהרען לאנג".

ההשתוקקות חיונית ביותר

להראות גדול ההשתוקקות והכיסופין לקבלת התורה, זה נראה על ידי מה שמנו בני ישראל את מספר הימים, כמה

'ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל, ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה' - שבני ישראל נהיו נביאים, 'נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח' - מ"ט ימים - 'עד יום נתינת התורה', וכל זה הוא כדי 'להראות בנפשנו החפץ הגדול' - ההשתוקקות הגדולה - 'אל היום הנכבד הנכסף לליבנו כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא'.

ספירת הימים שעברו מראה החביבות

'הזמן ההוא' - יום קבלת התורה - היא יום שכל בני ישראל משתוקקים אליו, השי"ת ציווה לבני ישראל שימנו הימים עד ליום זה, כדי להראות את ההשתוקקות ליום זה. כי כשאדם מונה את הימים, הוא מראה בזה שהוא משתוקק ונכסף להגיע לאותו היום, ושבוים זה הוא עיקר שמחתו, ורצונו ושאיפתו היא להגיע לימים אלו.

החינוך מבאר, שמה שאנו מונין 'לעומר', ואומרים 'כך וכך ימים עברו מן המנין', ואין אנו

לכן שומה עלינו לדעת גודל קדושת התורה, שאנו עם ישראל אלו שמחזיקים את כל העולמות, כמו שנאמר 'אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתני'. ואם יהיה יום אחד שכלל ישראל לא יקיימו תורה ומצוות חס ושלום, הרי שהעולם יחזור לתוהו ובוהו.

עם ישראל מחזיקים את כל הבריאה

"פונקט ווי אונזערע אבות, די גדולי עולם, וואס זענען געוועזען בזמן מתן תורה, משה מיט אהרן וואס זיי האבען אויגעהאלטען די תורה. איז יעדער דור, היינט מיר קליינע מענטשען, מיר גאר קליינע מענטשען, קליינע מוחות, קליינע כוחות, מיר האלטען אויף די תורה"

"די תורה וואס מ'האט אמאל געדארפט האבען משה ואהרן און דער כלל ישראל מיט די נשיאים, די קדושים און גדולים וואס האבען אויפגעהאלטען די תורה. ליגט אויף אונזערע פלייצעס, אויף אונזערע קליינע שמאהלע פלייצעס, ליגט אויף אונז דער

ימים עברו ממתי שהתחילו לספור, ועל ידי זה הם יודעים כמה נשאר להם עד ליום הגדול הזה.

ההשתוקקות זו לקבלת התורה היתה חיונית ביותר, 'און דער בענקשאפט האט אויסגעפעלט אויף קבלת התורה'.

ההשתוקקות לקבה"ת מתעורר מחדש בימים אלו

והנה ידוע הענין שכל המאורעות שעברו עם ישראל בימים ההם, הגילויים והאורות שהיו בימים ההם כשגילה השי"ת את הכלל ישראל, הרי הם חוזרים ומאירים מדי שנה בשנה.

נמצא, שעבשיו כשאנו עומדים בימי ספירת העומר, צריכים אנו בימים אלו להתעורר 'להשתוקק' לקבלת התורה.

החובה לדעת גודל קדושת התורה

אף על פי שאבותינו קיבלו את התורה מזה עידן ועידנים, בכל זאת בכל דור ודור צריכים להראות מחדש **ההשתוקקות** לקבלת התורה, 'יעדער דור דארף ארויסווייזען דער בענקשאפט'.

מעשינו הטובים, ועד כמה אנו חלשים במידות טובות ובאהבת התורה. אעפ"כ למרות אהבת התורה הקלושה שיש לנו, והמידות טובות המועטים שיש בידינו, 'מיט אונזער שוואכקייט אין אהבת התורה, מיט אונזער שוואכקייט אין מידות טובות', על יד מה שאנו מתאמצים ומכירים בשכלנו שזהו האושר שלנו, שזהו האושר הגדול ביותר בעולם, 'אז דאס איז אונזער גליק, און דאס איז דער גרעסטער גליק פון דער וועלט'. הרי שההרגשים הקטנים שיש לנו מחזיקים את כל הבריאה וכל הנבראים.

גם מלאכי מרום זקוקים לעבודתנו

גם מיכאל וגבריאל שבגן עדן, מזדקקים לתורה שלנו. אנו לא זקוקים אליהם, אך הם - הקדושים ואראלים מצוקי ארץ קדושי עליון זקוקים אלינו. כדי שיהיה להם קיום הם צריכים אותנו, האנשים הקטנים, 'זיי דארפען אהנקומען צו אונז. כדי זיי זאלען האבען א קיום דארפען זיי אנקומען צו אונז, צו אונז קליינע מענטשעלעך'.

אמנם מצד אחד אין לנו להגיע לגאווה והתנשאות, כי

תפקיד צו אויפהאלטען די תורה".

בדיוק כמו שאבותינו גדולי עולם שהיו בזמן קבלת התורה, בימי משה ואהרן, שקיבלו והחזיקו את התורה. כך בכל דור ודור עד היום הזה, אנו האנשים הקטנים, אנשים קטנים מאוד, בעלי מוחין קטנים וכוחות מועטים, אנו אלו שמחזיקים את התורה.

אותה התורה שבעבר הודקו שמה ואהרן וכל כלל ישראל עם הנשיאים, הקדושים והגדולים שיחזיקו את התורה. כעת מוטל דבר זה על גבינו, על גבינו הצר מוטל עלינו תפקיד זה להחזיק את התורה.

הקב"ה מכיר המציאות הזו למרות שאנו קטנים

השי"ת אכן מכיר במציאות זו, והשי"ת מסתפק בכוחותינו הקטנים והדלים ובמוחותינו הקטנים שאנו המה שמחזיקים את התורה.

מזה יש לנו ללמוד ולהבין עד היכן מגיע הגדלות של כל אחד ואחד מאתנו. שאפילו שמצד אחד כל אחד מבין ומכיר בחטאיו, ויודע עד כמה קטנים וחלשים

די וועלטליכע זאכען, אין פאליטיק, אין שטותים והבלים, ואינם מתחשבים עם הדבר והם נראים כמי שאינם יודעים שהיה תורה.

אף שיש לבני אדם הידיעה היבשה של התורה, שאותם שלמדו בחידע יודעים שהיה מתן תורה והם מאמינים בזה, אבל מה נוגע דבר זה אליהם, מאחר שהאדם שקוע במסחרו, או שטרוד בעניני כבוד ופאליטיק ושאר שטותים והבלים.

זהו הדור שעליו אמר רבי שמעון בן יוחאי, 'אם ראית את הבריות שנתייאשו ידיהן מן התורה מאוד', שאף שהם מאמינים שיש תורה ויודעים שיש תורה, אבל אין לאדם שייכות עם התורה, שהאדם שקוע בשאר ענינים, 'מ'ליגט אין אנדערע זאכען', 'עמוד והתחזק בה, ואתה מקבל שכר כולם'.

גודל מעלת לומדי תורה בדורנו

"אז ס'איז דא אידען היינט וואס לערנען תורה, וואס לערנען אין כוללים, יונגעלייט וואס לערנען אין כוללים, בחורים וואס ווילען וואקסען תלמידי חכמים, אידען וואס וואקסען

זהו המידה המגונה ביותר שהאדם יכול להשיג - מידת הגאווה, שיתגאה בקרבו. האדם צריך להיות 'מבין' על עצמו, שאנו קטנים, אנו קטנים עד מאוד - אך צריכים אנו לדעת שעל אף קטנותנו - אנו אלו שמחזיקים את המלאכים הגדולים ביותר והנבראים הגדולים ביותר.

"מיט מיין קליינקייט האלט איך אויף די גרעסטע מלאכים, די גרעסטע נבראים האלט איך אויף מיט מיין קליינקייט".

אם ראית דור שנתייאשו מהתורה

בירושלמי אמרו (סוף מסכת ברכות), 'תני רבי שמעון בן יוחאי אומר אם ראית את הבריות שנתייאשו ידיהן מן התורה מאוד', שאין עוסקים בתורה ואין מקיימים את התורה, וכמו שאנו רואים נעבעך בזמננו, שחלק גדול מכלל ישראל אין יודעים כלל שהיה תורה, וגם אותם שלמדו והם יודעים מהתורה, משוקעים במסחרם, ומשוקעים בעניני העולם הזה, בעניני פאליטיק ובהבלי העולם הזה, 'זיי זענען אריין געטוהן אין די ביזנעס, זיי זענען אריין געטוהן אין

ושיהיה תורה בישראל, ועל זה אמר ד'ער הייליגער רבי שמעון בן יוחאי, שעל איש זה עומד העולם, כל העולמות כולם עומדים על יהודי זה.

בשעה שאין לומדי תורה פ'ז'

עוד אמרו בירושלמי שם, 'הלל הזקן היה אומר בשעה דמכנשין בדר. ובשעה דמבדרין כנוש'. ומבארים המפרשים, שבזמן שישראל אינם עוסקים בתורה, בשעה שחכמי ישראל אינם מרביצי התורה, שאינם עוסקים בתורה והתורה חסרה בישראל, 'בדר' - תפוז אותם לתלמידים, שיפוז האדם בעצמו תורה לתלמידים.

בדור כמו היום, 'אז ט'איז א דור ווי היינט', שאינם עוסקים בתורה, ויש חלק גדול מהדור שאין יודעים כלל שיש תורה, והמיעוט של כלל ישראל שיודעים מהתורה יש להם קרירות לתורה ומצוות. על דור זה אמר הלל הזקן, שבתקופה כזו יקח לו תלמידים וילמד עמהם תורה, וישגיח שלא יבואו לבזיון התורה, 'נעם זיך אידישע תלמידים און לערען מיט זיי תורה, און לאז די תורה זאל נישט זיין קיין בזיון התורה'.

תלמידי חכמים, וואס ווערען גרעסער, וואס זייער גאנצע תשוקה איז צו וואקסען אין תורה. זאגט דער הייליגער רבי שמעון בן יוחאי, דאס זענען די אידען וואס אין ענקער זכות שטייט די וועלט".

מבואר מדברי רבי שמעון בן יוחאי, שאם יש בדורנו יהודים שעוסקים בתורה, אברכים שלומדים בכללים, בחורים שמבקשים לגדול לתלמידי חכמים, יהודים שגדלים כתלמידי חכמים, שגדלים וצומחים, יהודים שכל תשוקתם היא לגדול בתורה, עליהם אומר רבי שמעון בן יוחאי הקדוש, אלו הם היהודים שבזכותם עומד העולם.

"דער הייליגער רבי שמעון - כל העולמות עומדים על לומדי תורה"

זה וודאי שכל יהודי שמניח תפילין הוא חשוב מאוד, אבל הוא אינו מחזיק את העולם, שכן מה שנאמר 'אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי', הכוונה הוא לאיש זה שאינו מסתכל על האושר שעולם הזה יכול להעניק לו, אין הוא מסתכל על כבוד וממון. כל חפצו ומאוייו הוא רק שיהיה לו תורה

מחפשים את הערליכער איד, לא מחפשים דבר זה, מחפשים בחור שהוא מוצלח, 'מ'זוכט דער וואס איז טויגלעך', מי שיש לו שם טוב, ויש לו היכולת להרוויח הרבה ממון. את זה מחפשים. הרי שזהו זמן שהתורה מבוזה, ואין לך בזיון התורה גדול מזה.

בבית המדרש שנותנים כבוד,

למי נותנים כבוד - לעשיר נותנים כבוד. ואילו את אברך הכולל, 'דעם כולל יונגערמאן', אותו מושיבים בצדדי בית המדרש, ואין מחשיבים אותו. אין לך בזיון התורה גדול מזה, שהממון חשובה יותר מהתורה, שנותנים כבוד למי שיש לו ממון.

זהו בזיון התורה, כשהנהגה עם הכולל יונגערמאן הוא מתוך בזיון, היא כמו שאומרים עליו שאין בו שום חשיבות, 'ווער ביזטו, וואס איז ער'.

"מהו התכלית"

כשאברך יושב בכולל שש שנים הרי שחמיו מתבייש

לספר כמה שנים חתנו כבר יושב ולומד בכולל, כי מה יהיה התכלית, 'וואס וועט ווערען דער תכלית'.

מבואר בדברי הלל הזקן שני ענינים, הראשון, שכשיש דור שאין עוסקים בתורה, שהבנים אינם רוצים לעסוק בתורה, ואבותיהם אינם נותנים לבניהם לעסוק בתורה, ואין שולחים את בניהם ללמוד תורה, תלמד אתה עמהם תורה. כל אחד מישראל, כל אברך וכל בחור עליו ללמד תורה לאחרים, ובוזה הוא מחזיק את הכלל ישראל ומחזיק את הבריאה.

זהירות בכבוד התורה

בנוסף לזה מבואר ב'פני משה', שעל ידי מעשה זה הוא דואג שלא יבואו לידי בזיון התורה. שכן מי מסתכל לעברם של לומדי התורה, 'אויף וועמען קוקט מען', האם מסתכלים על חשיבותו של ישיבה בחור, האם מסתכלים על החשיבות של אברך כולל, מחשיבים מי שיודע כיצד מרוויחים ממון, או על מי שיודע מה שנעשה בעולם, אותו מחשיבים, 'אויף איהם קוקט מען'.

כשמחפשים שידוך לבתו, איזה בחור מחפשים, האם מחפשים את הלמדן הגדול ביותר, האם

כך הוא לשונם של אותם אנשים פשוטים וגסים, מהו התכלית, עד כמה תשב בכולל, כמה שנים אני צריך לכלכל אותך, כבר הגיע הזמן שתכלכל אותי.

כך הוא שיחתם של אותם המדברים בלשון טריפה, 'די פראסטע יונגע רעדען אזוי, וואס איז דער תכלית, ווי לאנג וועסטו זיצען אין דער כולל, ווי לאנג וועל איך דיר אויסהאלטען, ס'איז שוין געקומען די צייט דו זאלסט מיר אויסהאלטען. אזוי גייט דאך די שפראך פון די טריפה'נע רייד, פון די טריפה'נע הערצער גייט דאך די שפראך. אין לך בזיון התורה גדולה מזה.

על זה אמר לנו התנא 'דער הייליגער הלל הזקן', שבתקופה כזה צריכים לרומם כבוד התורה. אדרבא, צריך לומר בפה מלא, איני לומד רק עשר שנים בכולל, אני לומד חמש עשרה שנים בכולל. מהיכן יהיה לי פרנסה, השי"ת ישלח לי את פרנסתי, ובוה יקדש שם שמים.

קידוש השם בזמן הזה

אצל מי מקדשים שם שמים, אצל אותו אדם פשוט אין

מקדשים שם שמים, אבל אצל ה'ערליכער איד' אצלו זהו קידוש שם שמים. אצל אדם זה שיש לו חשש זה, שמא אם אקח חתן לבתי שילמד כל ימיו בכולל, אולי לא יהיה פרנסה לבתי. ואז מראים לו, ראה אברך זה עד כמה הוא שבע רצון, 'דער יונגערמאן דער איז אַ צופרידענער', אברך זה יושב ולומד בכולל, ויש לו הרבה ילדים, ויש לו פרנסה. הוא חי בבית של שלשה וחצי חדרים והוא שבע רצון, 'ער איז אַ צופרידענער מענטש'.

כשה'ערליכער איד, אבי האשה,

שומע דבר זה הוא אומר, אם אכן אפשר לחיות באופן זה, הרי שיתן לחתנו לעסוק בתורה, ובוה הוא מקדש שם שמים. אבל אם יאמר, כמה השיעור שצריכים לשבת בישיבה ולעסוק בתורה, זהו בזיון התורה.

בתקופה זו כשהאברך מקיים שני ענינים אלו, שמקיים דבריהם של רבי שמעון בר יוחאי והלל הזקן, שהוא מכבד את התורה ועוסק בתורה, שדווקא היום הוא עוסק בתורה ואינו מתבייש בזה, הרי הוא מקדש את התורה ומחזיק את כל העולמות. ענין זה נאמר על ימינו, 'ס'איז

וכי מה יש לו לעשיר. העשיר אינו מאריך ימים על ידי עשירותו אפילו יום אחד. אדרבא, העשירות מקצרת ימים, שכן הגדולים והצדיקים מאריכים ימים יותר מהעשירים. אם נשאל את הרופאים מי מאריך יותר ימים, הרי שידעו לענות שכמה שהאדם ממעט באכילה, כך יאריך יותר ימים, ועד כמה שימעט ללכת אחר תאוותיו, כך ירבה ימים ויאריך ימים.

איזה תועלת יש לאדם מתאוות וכבוד, הכל הוא שקר וכזב. אחד שמרמים אותו ומדמה שיש לו כבוד, איזה כבוד יש לו מזה, הלא בשעה שהוא יוצא משם כולם צוחקים עליו, 'ער גייט אוועק שפעטער לאכט מען זיך אויס פון איהם'.

מאחורי גבו לועגים עליו

לדוגמא, לפעמים יש בבית המדרש יהודי עשיר שמרגיש שהוא מוכרח לקנות כל העליות המכובדות, 'אלע שיינע עליות קויפט ער אפ', והוא מדמה שעל ידי כן הוא נוחל כבוד והתורה שמחה בו. הלא הוא צדיק שקונה כל העליות המכובדות, וכל בית

געזאגט געווארען אויף היינטיגע צייטען, 'זהירות בכבוד התורה'.

העבודה בימי הספירה - להחשיב תורה

אנו עומדים עכשיו במ"ט ימי הספירה, ולדעת כמה פוסקים מצות ספירת העומר הוא גם בזמננו. ענין הספירה הוא כמו שנתבאר - להראות ההשתוקקות לקבלת התורה, 'די בענקשאפט צו תורה'. השתוקקות לתורה שייך רק באופן שהאדם מחשיב הדבר, שכן דבר שאין מחשיבים לא משתוקקים לקבלו.

מה יש לו לעשיר

אם יאמר האומר, אמנם הריני מאמין בכל זה, ולוואי והייתי זוכה לזה, אבל מה אעשה ושאיתני הוא להיות עשיר, שאיתני הוא שיהיה לי שם טוב, 'מיר בענקט זיך צו זיין אַ גביר, מיר בענקט זיך צו האבען אַ שיינער נאמען', אכן אדם זה מאחר שהוא יודע מהו התורה, והוא יודע שבעשירות אין מאומה, 'ער ווייסט אז גבירשקייט מיינט גארנישט מיט גארנישט'.

המדרש מפארים אותו, שהוא נותן ממון רב עבור תורה.

אמנם הוא אינו יודע שמאחורי גבו צוחקים ממנו ולועגים לו, 'ער ווייסט נישט אז אונטער זיין רוקען לאכט מען פון איהם אפ, מ'לאכט זיך אויס פון איהם', ואומרים זה לזה, היום יש שיינע עליה, היום יודעים מי יקנה העליה.

לפעמים אנשים פקחים מוסיפים ממון כשמוכרים את העליות כדי שהלה יוסיף עוד ממון. הוא מדמה שקונה לעצמו כבוד, ולמעשה הוא קונה לו בזיונות, אלא שהשטן מרמה את הבריות, 'דער שטן פארדרייט אזוי דעם מענטש די קאפ'.

היהודי האמיתי יודע שרק בתורה מונח האושר

"דער אמת'דיגער מענטש, דער וואס קוקט מיט אַ גראדע קאפ, ער ווייסט אז אין די תורה ליגט דאס גליק. די גליק פון אַ מענטשען ליגט אין די תורה. אז מ'לערענט תורה האט מען ערליכע קינדער, מ'האט נחת פון קינדער, ס'איז נישט קיין בלאף און ס'איז נישט קיין שקר."

אדם אמיתי שמתבונן בכל ענין בראש ישר, יודע שהאושר הגדול ביותר נמצא בתורה, וכשעוסקים בתורה זוכים לצאצאים טובים, וזוכים לנחת מהבנים, ויודעים שבזה אין שווא ואין שקר.

האושר הגדול ביותר הוא של 'ישיבה בחור' שעוסק בתורה, שמתבונן כדי לדעת מהו תורה ומהו קדושה, ומתבונן במה שיש בעולם, 'ער גייט אין די וועלט מיט אפענע אויגען', ורואה שהעולם מלא במחלות ובעקסידענטען, ואילו מי שהוא בן תורה כמעט ואין לו עקסידענטען ומחלות, ואילו העשיר שרץ מסביב לעולם, מוקף בצרות הרבה יותר מהבן תורה. ה'בן תורה' זוכה לחיים הרבה יותר שקטים, 'דער בן תורה האט אַ רוהיגערער לעבן ווי איהם', ויש לו יותר נחת מהילדים.

זהו באופן פשוט מה שאנו רואים כלפי שמיא.

להתבונן כמה הוא פועל בבריאה

בנוסף צריך האדם להתבונן כיצד מחשיב השי"ת מי שעוסק בתורה, ועד כמה הוא פועל בבריאה, שהמלאכים הנשגבים

**תורתו של מי שאינו בעל כשרון -
חשובה ביותר**

מי שאינו בעל כשרון גדול ילמד כפי כוחו, ומי שהוא בעל כשרון גדול ילמד כפי כוחו באופן גדול. אך מה שנוגע להחזקת העולמות, הרי שגם מי שאינו בעל כשרון גדול פועל בתורתו כמו שפועל בעל הכשרון. אדרבא, כפי מה שיש לאדם יותר מסירות נפש לתורה, כך הוא פועל יותר בתורתו.

נמצא, שמי שאינו בעל כשרון גדול, הרי שיש לו יצר הרע יותר גדול שלא יעסוק בתורה, מאחר שאין לו כבוד עבור לימודו, ואם בכל זאת הוא יושב ועוסק בתורה, הרי שתורתו חשובה ביותר.

**חשיבות הזמן - לא לגשת אליה
מתוך קלות**

אנו עומדים עכשיו בתחילת הזמן, צריכים לידע שהזמן הוא תקופה של כמה חדשים שבהם קונה לו הבחור שלימות, שעל ידי התורה קונים שלימות, ובזמן זה קונים תשוקת התורה.

מי שניגש לכל הענינים האלו מתוך קלות, אוי ואבוי לו. מי

ביותר צריכים לתורתו, ידי גרעסעטע מלאכים קומען אהן צו איהם'.

בחור צעיר שיושב ולומד קצות החושן, או שלומד רש"י ורשב"א, ולומד מתוך כוונה טובה, 'ער לערענט מיט אַ שיינע ריינע כוונה', הרי שהמלאכים הגדולים ביותר מביטים עליו באופן זה, שעל ידי מה שהוא יגע ומבין בדבריו של רש"י, על ידי עמלך שאתה עמל להבין דברי הרשב"א, אתה נותן חיות בעולמות העליונים. שבעולמות העליונים נשפע החיים מפיהם של אותם קטנים שעוסקים בתורה, 'אין די עולמות העליונים שפריצט זיך חיים פון די מויל פון די קינדער'!!! כמו שנאמר (תהלים ח, ג), 'מפי עוללים ויונקים יסדת עז'.

בשמים אינם מודדים לפי כשרונות

אם כן, כל בחור וכל אברך שמבקש לעסוק בתורה ולזכות בתורה, ידע שהדבר אינו תלוי האם הוא בעל כשרון או שאינו בעל כשרון. מן השמים אין מודדים את האדם לפי כשרונו, 'מי'מעסט נישט קיין קעפ', אלא שכל אחד צריך לעסוק בתורה כפי הכישרונות שהעניק לו הבורא.

שניגש לענינים אלו מתוך קלות, הרי שלאחר שנים יגדל לבעל הבית שבניו ישאלו אותו כיצד מרוויחים ממון, איך עושים חיים, ווי מאכט מען אַ לעבען. וכשיצטרך לקחת חתן לבתו יבקש לקחת מי שיש לו שם טוב, ומי שיש לו אב חשוב, כדי שבעת החתונה ישבו במזרח הרבה זקנים לבנים, ואוי ואבוי מי שזה מהלך מחשבתו, 'אוח און וויי דער וואס טראכט אזוי'.

שקיבלו את התורה, הדור שהיה להם הרביים כמו משה רבינו ואהרן הכהן וכל הכלל ישראל, לפי שהיום עומד כל התורה עלינו, שאנו קטנים, הראשים הקטנים שלנו והלכבות הקטנים שלנו, עלינו עומדת התורה, 'אונזערע אינגלעך, אונזערע ינגליכע קעפלעך, קליינע קעפלעך וואס מיר האבען, קליינע הערצלעך וואס מ'האט, אויף אונז שטייט די תורה.

כל המלאכים מסתכלים עלינו

שאנו עומדים במקום משה ואהרן, במקום הגדולי ישראל והכלל ישראל, אנו ממלאים מקומם, ואנו פועלים בעולם כמו שהם פעלו, שהם החזיקו את העולם ואנו מחזיקים את העולם, 'אונז טוהען אויף דאס זעלבע וואס זיי האבען אויפגעטוהן, זיי האבען געהאלטען די וועלט און מיר האלטען די וועלט', כמו שנאמר 'אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי', שלומדי התורה הם המחזיקים שמים וארץ.

צריכים לראות לקנות במשך

הזמן יראת שמים, ולהישמר מפני קלות ח"ו, כי מי שיש לו קלות הרי זה מראה שאינו מאמין. אך מי שיאמין בה' ובתורה יזכה לברכה והצלחה.

הבחור והאברך שנכנסים ללימוד התורה

מתוך התרשלות, יגדלו כמו עשיר זה. ויש חשש גדול שבניו לא יגדלו כלל כלומדי תורה, שלא יבקשו כלל התורה. ואם תמצוי לומר שירצו ללמוד תורה, הרי שילמדו ממנו צורת דיבורו, ואין זו לא תשוקה ולא רצון לתורה, אלא שישתמש עם התורה בעבור כבוד, והנהגה זו היא אסון לאדם, 'ס'איז אַ אומגליק פאר'ן מענטש'.

התקופה הזאת הוא "העכערע

זמנים"

יש לנו לדעת שבזמנים של היום, הם זמנים יותר נעלים, 'ס'איז העכערע זמנים', שאנו יכולים לזכות בתורה בדורנו כמו הדור

זָכוּהַ וְזִכָּה אֶת הָרַבִּים, זְכוּת הָרַבִּים תִּלְוִי בּוֹ

היות שזכינו ב"ה והגליון השבועי מופץ בכמה ערים, יש הזדמנות למי שליבו חפץ לזכות את הרבים ולקחת חבל בהוצאות ההפצה של הגליון בעירו, ויבוא על שכרו.

אפשר לפנות למערכת חידו"ת של רבינו,
למספר טעלפאן 9 EXT 2290-854-718-1.

בברכה והערכה
מערכת החידו"ת של רבינו